

Сутінки

Ірина Жиленко

У сутінках душі моєї тривожно.
Між цих смутних задимлених пожеж,
між цих туманів розминуться можна
з життям своїм і заблукать в чуже.

У сутінках виходять з себе речі
і роблять перший крок у безконечність
Втрачає слово точність, жінка – вік,
і не втрапля додому чоловік.

Палають бари золотом пляшок,
вогниться диму золота ганчірка.
Знайти тут місце – як відкрити зірку.
Іди додому, до своїх пташок,

до марок, до сім'ї, що рибну юшку
сърбає із буденних тарілок.
Та сутінками прищемило душу –
і потягло її, і повело...

Засипав захід розжарілим приском
майдан, де лунко гухкають м'ячі,
селянка в хустці продає редиску,
і лотерейне колесо звучить.

Посидь на лаві у ногах Атланта,
який тримає Всесвіт. Ще трима!
Хоч стільки вже на ньому пут і ран
тих-
живого місця од синців нема.

Ще й протягами повна голова,
провалена ракетами навиліт.
Стоїть, мов трухле дерево, – і хвиля
часу його коріння підмива.

Край неба чорним сутінком наливо,

і хмара повна не дощем – вином.
Крізь неї промінь, запаливши квіти,
потік в чиєсь розчинене вікно.

І хтось когось так неможливо жде!
А інший все життя кудись іде.
І ця ось жінка спить усе життя,
у тихім сонці вії мерехтять.

Від чого люди злі? – мені скажіть.
З нудьги? (Бо все, що буде, – вже
було?)
Чом об серця їх вогняні ножі
вигострує щодня вселенське зло?

І що таке цей сутінок нещадний?
Кінець?
Початок?

Кассандра каже: “Знаю – та мовчу”.
Але темніють очі у Кассандри.
А я не хочу знати. Я свічусь.
І квіточку кладу в ногах Атланта.

Прости мене, не можу дорости.
Та вірю, вірю в твою вічну бронзу.
І тихо, і розгублено летить
по небу кулька...
Догасає сонце.